

Sygn. akt. I C 280/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2022 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni - I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Mateusz Berent

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Małgorzata Świst

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2022 r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa K. G.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki K. G. kwotę 26.006,37 zł (dwadzieścia sześć tysięcy sześć złotych trzydzieści siedem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 25.706,37 zł za okres od dnia 30 grudnia 2020 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 300 zł za okres od dnia 5 czerwca 2021 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki K. G. kwotę 5.934,37 zł (pięć tysięcy dziewięćset trzydzieści cztery złote trzydzieści siedem groszy) tytułem kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;

IV. nakazuje zwrócić od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni na rzecz powódki K. G. kwotę 483,63 zł (czteryście osiemdziesiąt trzy złote sześćdziesiąt trzy grosze) tytułem różnicy między kosztami pobranymi od powódki a kosztami należnymi.

Sygn. akt I C 280/21

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 14 marca 2022 r.

(podstawa faktyczna i żądanie pozwu)

1. Powódka K. G. wystąpiła z powództwem przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 27.560,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 24.560,58 zł od dnia 30 grudnia 2020r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 300 zł od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

2. W uzasadnieniu pozwu powódka podniosła, że w dniu 24 października 2020 r. doszło do kolizji drogowej pojazdu marki T. stanowiącego przedmiot własności powódki. Sprawca szkody był objęty ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej świadczonym przez pozwaną zakładzie ubezpieczeń. Pozwana ustaliła koszt naprawy na kwotę 49.550,87 zł brutto z zastosowaniem nieprawidłowej technologii naprawy, nie pochodzących od producenta części zmiennych, nierynkowych stawek roboczogodzin za prace blacharskie i lakiernicze w wysokości 49 zł, a także potrąciła kwotę

60 zł brutto z tytułu wzrostu wartości pojazdu. Decyzją z dnia 29 grudnia 2020 r. pozwana przyznała i wypłaciła powódce kwotę 49.490,87 zł brutto. W ocenie powódki koszt naprawy pojazdu opiewa na kwotę 74.051,45 zł brutto. Dochodzona kwota obejmuje różnicę pomiędzy uzasadnionymi kosztami naprawy (74.051,45 zł) powiększonymi o koszty kalkulacji naprawy sporządzonej na zalecenie powódki (300 zł) i kwoty wypłaconej przez pozwaną. Wymagalność roszczenia określono według art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2022 r., poz. 621, t.j. z późn. zm.; dalej jako: ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych), przyjmując, że w dniu 8 grudnia 2020 r. przedłużono okres likwidacji szkody, a w dniu 29 grudnia 2020 r. pozwana wydała decyzję odnośnie odszkodowania.

(pozew k. 3-5)

(stanowisko pozwanej)

3. Pozwana wniosła o oddalenie powództwa.

4. W ocenie pozwanej wysokość przyznanego powódce odszkodowania została ustalona szacunkowo z wykorzystaniem systemów eksperckich, w oparciu o dostarczoną dokumentację dotyczącą uszkodzeń pojazdu i uwzględnia technologię naprawy producenta oraz zapewnia możliwość przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Pozwany podniósł także, że poszkodowana została poinformowana, że w celu zminimalizowania szkody – gdy nie ma możliwości naprawy pojazdu za wypłaconą kwotę – pozwany zorganizuje i przeprowadzi naprawę w warsztacie należącym do Sieci Naprawczej (...). Powódka jednak nie skorzystała z tej możliwości. Nadto, ubezpieczyciel zarzucił, że powódka nie wykazała rzeczywistych kosztów naprawy, nie wykazała, czy w jej następstwie przywrócono pojazd do stanu poprzedniego, nie wykazała różnicy w wartości samochodu przed szkodą i po naprawie. Pozwany podnosi, że rezygnacja powódki z propozycji pozwanego świadczy o braku współdziałania poszkodowanej z ubezpieczycielem i oznacza przyczynienie się do zwiększenia szkody, za które pozwany nie ponosi odpowiedzialności. Nadto, pozwany wskazał na niezasadność poniesienia kosztu zleconej opinii technicznej.

(odpowiedź na pozew k. 46-48)

5. W toku sprawy powódka rozszerzyła powództwo do kwoty 25.706,37 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2020r. do dnia zapłaty.

(pismo procesowe z dnia 2 grudnia 2021 r., k. 115-119)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

6. W dniu 24 października 2020r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód osobowy marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który stanowi własność powódki K. G..

(fakt bezsporny)

7. W wyniku kolizji uszkodzeniu uległa tylna część samochodu, w tym m.in. zderzak tylny oraz pokrywa bagażnika. Po kolizji powódka wstawiła pojazd do warsztatu (...) N. S. G. w Kielnie, który dokonał zgłoszenia szkody. Ostatecznie, z uwagi na wysokość wypłaconego odszkodowania, warsztat ten nie naprawił samochodu, a naprawę wykonał mąż powódki systemem gospodarczym.

(dowód: przesłuchanie powódki, k.151-152, płyta CD k. 154)

8. Sprawca kolizji był objęty ochroną ubezpieczeniową na podstawie umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartej z pozwaną (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W.. W toku postępowania likwidacyjnego, pismem z dnia 23 listopada 2020 r. pozwany informował poszkodowaną o możliwości naprawy pojazdu w warsztacie należącym do Sieci Naprawczej (...). Pismem z dnia 8 grudnia

2020 r. pozwany poinformował o przedłużeniu postępowania likwidacyjnego. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany sporządził kalkulację naprawy, określając koszt naprawy pojazdu na kwotę 49.550,87 zł. W kalkulacji zakład ubezpieczeń uwzględnił stawki za prace blacharsko – mechaniczne oraz lakiernicze w wysokości 49 zł/rbg, przyjął współczynnik odchylenia na materiały lakiernicze w wysokości 67 %, a także uwzględnił części O, P i PJ. W konsekwencji, decyzją z dnia 29 grudnia 2020r. pozwany przyznał i wypłacił powodowi odszkodowanie za szkodę w kwocie 49.550,87 zł.

9. Nie zgadzając się z wysokością przyznanego odszkodowania powódka zwróciła się o pomoc do (...) Biura Rzeczoznawstwa Motoryzacyjnego w S., które sporządziło kalkulację naprawy określając koszt naprawy na kwotę 74.051,45 zł brutto z uwzględnieniem stawek w wysokości 120 i 130 zł/rbg i cen części oryginalnych. Za sporządzenie kosztorysu naprawy powódka uiściła wynagrodzenie w kwocie 300 zł.

(dowód: akta szkody k. 50)

10. Niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy uszkodzeń samochodu powódki marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...), powstałych na skutek zdarzenia z dnia 24 października 2020r., przy zastosowaniu średnich stawek za roboczogodzinę w wysokości 118,65 zł/rbg za prace blacharskie i mechaniczne i 131,78 zł/rbg za prace lakiernicze, a także z zastosowaniem nowych i oryginalnych części zamiennych wynosiły 75.197,24 zł brutto. Do przywrócenia samochodu do stanu sprzed szkody konieczne było użycie części oryginalnych. Wskutek naprawy zgodnie z technologią naprawy producenta oraz przy zastosowaniu części oryginalnych wartość samochodu nie wzrosła w stosunku do jej wartości przed wypadkiem.

(dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej P. T. k. 69-102)

Sąd zważył, co następuje:

11. Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, dowodu z przesłuchania powódki oraz dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej.

(ocena dowodów)

12. Oceniając zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy, Sąd nie dopatrywał się żadnych podstaw do kwestionowania autentyczności i wiarygodności przedłożonych przez strony dokumentów prywatnych w postaci akt szkody, korespondencji stron. Sąd miał na uwadze, że żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności tych dokumentów, ani też nie kwestionowała treści oświadczeń zawartych w tych dokumentach. Powyższe dokumenty nie budziły także żadnych wątpliwości Sądu, albowiem nie nosiły żadnych śladów przerobienia, podrobienia czy innej ingerencji. W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że przedmiotowe dokumenty przedstawiają rzeczywisty przebieg postępowania likwidacyjnego prowadzonego przez pozwany zakład ubezpieczeń po kolizji drogowej z dnia 24 października 2020 r.

13. Za dowód miarodajny dla ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie Sąd uznał również opinię biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej P. T.. W ocenie Sądu opinia ta została sporządzona rzetelnie i fachowo, z uwzględnieniem całokształtu materiału dowodowego. Opinia ta została napisana w sposób jasny, zrozumiały, co pozwoliło Sądowi na prześledzenie toku myślowego biegłego. Przedstawione przez biegłego wnioski co do wysokości kosztu naprawy pojazdu oraz charakteru szkody są kategoryczne, przekonująco uzasadnione, a także nie budzą wątpliwości Sądu w świetle zasad logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego. Sąd miał również na uwadze, że żadna ze stron nie wносиła merytorycznych zarzutów do opinii biegłego.

14. Nadto, brak było podstaw do odmowy waloru wiarygodności zeznaniom powódki w zakresie dotyczącym przebiegu postępowania likwidacyjnego oraz naprawy pojazdu. Zdaniem Sądu zeznania te były szczerze, spontaniczne, wewnętrznie spójne i niesprzeczne z innymi dowodami zebranymi w niniejszej sprawie, a nadto nie budziły one żadnych wątpliwości w świetle zasad doświadczenia życiowego.

15. Na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. Sąd natomiast pominął dowód z opinii biegłego sądowego z dnia 22 czerwca 2019 r. w sprawie o sygnaturze akt V GC 1806/16 rozpoznawanej przez Sąd Rejonowy Gdańsk Północ w Gdańsku oraz dowód z opinii uzupełniającej biegłego sądowego z dnia 21 marca 2020 r. w sprawie o sygnaturze akt V GC 1029/18 rozpoznawanej przez Sąd Rejonowy we Włocławku. Zważyć bowiem należy, iż Sąd nie jest związany orzeczeniami wydanymi w innych sprawach zapadłymi pomiędzy innymi stronami. Wskazane materiały stanowiły jedynie część argumentacji strony powodowej i nie miały żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

(rozstrzygnięcie i podstawa prawna roszczenia)

16. Powództwo zasługiwało w znacznej mierze na uwzględnienie.

17. Podstawę prawną powództwa stanowią przepisy art. 822 § 1 i 4 k.c. i art. 824¹ § 1 k.c. oraz art. 13 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Zgodnie z art. 822 § 1 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Zgodnie z brzmieniem art. 824¹ § 1 k.c. o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody. Z treści art. 13 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych wynika, iż w obowiązkowych ubezpieczeniach odpowiedzialności cywilnej odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem, nie wyżej jednak niż do wysokości sumy gwarancyjnej ustalonej w umowie.

18. Dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy istotne znaczenie miały także przepisy art. 361 §2 k.c., zgodnie z którym w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz art. 363 § 1 k.c., który stanowi, że co do zasady naprawienie szkody winno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie do stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej, przy czym gdyby przywrócenie do stanu poprzedniego pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

(wysokość szkody, zakres obowiązku naprawienia szkody)

19. Przechodząc do rozważań merytorycznych należy wskazać, że pomiędzy stronami sporna pozostawała jedynie wysokość szkody. W odpowiedzi na pozew ubezpieczyciel argumentował, że powódka nie wykazała rzeczywistych kosztów naprawy, ani też tego, czy w jej następstwie przywrócono pojazd do stanu poprzedniego. Zarzut ten był całkowicie chybiony. Podkreślić należy, iż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego obowiązek naprawienia szkody przez ubezpieczyciela OC powstaje już z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić. Odszkodowanie ma bowiem w tym przypadku wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, istniejący od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem. Przy takim rozumieniu szkody i obowiązku odszkodowawczego nie ma znaczenia, jakim kosztem poszkodowany faktycznie dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle to uczynił albo zamierza uczynić. Ewentualna naprawa pojazdu (przed uzyskaniem odpowiedniego świadczenia od ubezpieczyciela), a także jej faktyczny zakres nie ma więc wpływu na sposób ustalenia wysokości należnego odszkodowania (vide: m.in. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSNC 2002, nr 6, poz. 74, wyroki Sądu Najwyższego z 27 czerwca 1988 r., I CR 151/88, LEX nr 8894, z 16 stycznia 2002 r., IV CKN 635/00, LEX nr 78370 z 7 sierpnia 2003 r., IV CKN 387/01, LEX nr 141410 i z 3 kwietnia 2019 r., II CSK 100/18, LEX nr 2648598, uchwała Sądu Najwyższego z 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSNC 2002, nr 6, poz. 74). W przypadku wyboru przez poszkodowanego metody kosztorysowej hipotetyczne koszty naprawy są wyznacznikiem wysokości należnego poszkodowanemu odszkodowania, skoro niezależnie od naprawy pojazdu, powinno ono odpowiadać

kosztom przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed wypadku. Każdorazowo zatem będzie niezbędna odpowiednia selekcja kosztów naprawy i ich weryfikacja na podstawie zobiektywizowanych kryteriów z perspektywy kosztów celowych i ekonomicznie uzasadnionych (vide: uzasadnienie wyroków Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1988 r., I CR 151/88, z dnia 20 lutego 1981 r., I CR 17/81, z dnia 20 listopada 1970 r., II CR 452/72, OSNC 1973, nr 6, poz. 111, uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/01 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03).

20. Mając powyższe na względzie, Sąd doszedł do przekonania, że powódka nie była obowiązana wykazywać rzeczywiście poniesionych kosztów przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego, albowiem koszty te są irrelewantne z punktu widzenia zakresu obowiązku naprawienia szkody po stronie ubezpieczyciela. Odpowiedzialność ubezpieczyciela, a w tym zakresie obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki niezbędne do przywrócenia stanu pojazdu sprzed szkody, przy czym nie mogą one przekraczać wartości pojazdu przed szkodą. Odpowiedzialność ta zaktualizowała się już w chwili zdarzenia wywołującego szkodę i na jej zakres nie miało wpływu naprawienie szkody przez powódkę.

21. W realiach rozpoznawanej sprawy istniała także konieczność uwzględnienia przy szacowaniu poniesionej szkody części nowych i oryginalnych. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi (vide: uchwała Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 12 kwietnia 2012 r. III CZP 80/11, L.). Z niekwestionowanej opinii biegłego jednoznacznie wynika, że w wyniku naprawy pojazdu zgodnie z technologią naprawy producenta oraz przy zastosowaniu części oryginalnych wartość rynkowa samochodu powódki nie wzrosła w stosunku do jego wartości sprzed momentu powstania szkody.

22. Bez znaczenia pozostawały także zarzuty ubezpieczyciela dotyczące nieskorzystania przez powódkę z możliwości naprawy pojazdu w warsztacie z sieci partnerskiej ubezpieczyciela. Przede wszystkim – odnosząc się do powyższych zarzutów – należy raz jeszcze odwołać się do utrwalonej linii orzecznictwa, zgodnie z którą poszkodowany po pierwsze może domagać się zwrotu hipotetycznych kosztów naprawy samochodu, nawet jeżeli go faktycznie nie naprawił, po drugie odszkodowanie to powinno uwzględniać ceny nowych i oryginalnych części zamiennych oraz stawki stosowane w warsztacie wybranym przez poszkodowanego, o ile są to stawki stosowane i występujące na lokalnym rynku. W tym kontekście, przyjęcie oferty pozwanego oznaczałoby de facto zmuszenie poszkodowanego do naprawy samochodu, mimo braku takiego obowiązku w świetle obowiązujących przepisów prawa. Obowiązku takiego nie można wywodzić z treści art. 354 §2 k.c. Jednocześnie, zapewne w przypadku przyjęcia oferty pozwanej naprawa miałaby zostać wykonana w oparciu o kosztorys sporządzony przez ubezpieczyciela, w którym uwzględniono części inne niż oryginalne. Tymczasem, w przypadku, gdy przed kolizją pojazd był skompletowany wyłącznie z części oryginalnych, montaż innych elementów nie zapewni powrotu do stanu sprzed szkody. Wobec tego oferowanie naprawy na warunkach jak w niniejszej sprawie oznaczałoby narzucenie poszkodowanej powódce nie tylko sposobu naprawienia szkody, ale nawet rodzaju części zamiennych, które mają zostać użyte do naprawy, co stoi w sprzeczności z powołanym powyżej orzecznictwem. Obowiązek minimalizacji skutków szkody musi być utrzymany i stosowany w rozsądnych granicach i nie powinien być wykorzystywany do nakłaniania poszkodowanego by zrezygnował z realizacji przysługujących mu praw podmiotowych. Skoro strony nie wiąże stosunek umowny, to ubezpieczyciel nie może skutecznie narzucić poszkodowanemu warsztatu, w którym ma zostać dokonana naprawa pojazdu, a także stawek za prace naprawcze czy rodzaju części zamiennych. W związku z powyższym należało uznać, że nieskorzystanie z oferty pozwanej nie stanowiło naruszenia obowiązku minimalizacji szkody.

23. Wbrew zarzutom strony pozwanej, powódka wykazała wysokość poniesionej szkody majątkowej, wnosząc o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego. Z treści opinii przedstawionej przez biegłego P. T. wynika, że celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty przywrócenia pojazdu powódki do stanu sprzed kolizji opiewały na kwotę 75.197,24

zł. Przy uwzględnieniu dotychczas wypłaconego odszkodowania w kwocie 49.550,87 zł, nieskompensowaną dotąd część szkody należało określić na kwotę 25.706,37 zł.

24. Na uwzględnienie zasługiwało także roszczenie powódki o zwrot kosztów prywatnej kalkulacji kosztów naprawy w wysokości 300 zł. W wyroku z dnia 30 lutego 2002r., V CKN 908/00 (niepublikowany) Sąd Najwyższy zajął stanowisko, że ocena, czy koszty ekspertyzy powypadkowej poniesione przez poszkodowanego w postępowaniu likwidacyjnym mieszczą się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego winna być dokonywana na podstawie konkretnych okoliczności sprawy, a w szczególności po dokonaniu oceny, czy poniesienie tego wydatku było obiektywnie uzasadnione i konieczne. W świetle przedstawionego stanowiska judykatury ocena czy poniesione koszty ekspertyzy sporządzonej na zlecenie poszkodowanego w postępowaniu przedsądowym są objęte odszkodowaniem przysługującym od ubezpieczyciela z umowy odpowiedzialności cywilnej, musi być dokonana przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy, a w szczególności uzależniona jest od ustalenia, czy zachodzi normalny związek przyczynowy pomiędzy poniesieniem tego wydatku a kolizją drogową, oraz czy poniesienie tego kosztu było obiektywnie uzasadnione i konieczne także w kontekście ułatwienia prawidłowego określenia rozmiarów szkody przez zakład ubezpieczeń. W okolicznościach niniejszej sprawy – zdaniem Sądu – przedmiotowa opinia była potrzebna, w celu weryfikacji, czy odszkodowanie zostało ustalone przez ubezpieczyciela w prawidłowej wysokości, a także w celu określenia wysokości przysługującego jej roszczenia. Należy zauważyć, że opinia jest co do zasady zbieżna z opinią biegłego sądowego, co potwierdza jej rzetelność i trafność. Jednocześnie, powódka wykazała wysokość poniesionych z tego tytułu kosztów, przedkładając kopię faktury i potwierdzenia dokonania przelewu bankowego.

25. Z uwagi na powyższe, Sąd na podstawie art. 822 § 1 i 4 k.c. i art. 824¹ § 1 kc oraz art. 13 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 26.006,37 zł.

26. Nadto, na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 25.706,37 zł od dnia następującego po dniu wydania decyzji w przedmiocie odszkodowania tj. od dnia 30 grudnia 2020 r., mając na względzie, że jako profesjonalista dysponujący zespołem rzeczoznawców i odpowiednimi środkami technicznymi, ubezpieczyciel był już w stanie w tym terminie określić wysokość szkody. W zakresie kwoty 300 zł Sąd uznał, że pozwana popadła w opóźnienie niezwłocznie po doręczeniu jej odpisu pozwu, który stanowił w okolicznościach niniejszego przypadku jednocześnie wezwanie do zapłaty. Określając termin wymagalności roszczenia Sąd przyjął siedmiodniowy termin do zapłaty, uwzględniając, że taki termin był wystarczający do oceny zasadności roszczenia, a także uwzględnia wszelkie okoliczności związane z obiegiem korespondencji w spółce, koniecznością zebrania stosowanej dokumentacji czy konsultacji z prawnikiem. Skoro doręczenie pozwu nastąpiło 28 maja 2021 r., to zdaniem Sądu, niezwłoczne spełnienie świadczenia winno nastąpić do dnia 4 czerwca 2021 r. Z tego względu zasądzone ustawowe odsetki za opóźnienie od dnia 5 czerwca 2021 r.

27. Na podstawie art. 481 k.c. a contrario w zakresie żądania odsetek dalej idącego Sąd oddalił powództwo.

(koszty procesu)

28. O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 98 k.p.c. i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy zasądził od przegrywającego niniejszy spór pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.934,37 zł, na którą składa się opłata sądowa od pozwu w kwocie 1.301 zł, opłata za czynności fachowego pełnomocnika będącego radcą prawnym w stawce minimalnej w wysokości 3.600 zł, ustalona na podstawie §2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 poz. 265, t.j.), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł), a także wykorzystana część zaliczki na poczet opinii biegłego (1.016,37 zł). Zgodnie z art. 98 § 1¹ kpc Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.

29. W pkt IV, na podstawie art. 84 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd nakazał zwrócić powódce kwotę niewykorzystanej zaliczki na poczet opinii biegłego w kwocie 483,63 zł.